

KAZIMIERZ A. KŁOSIŃSKI

SPECJALNE STREFY EKONOMICZNE W WYBRANYCH KRAJACH

Według międzynarodowej Konwencji w sprawie Uproszczenia oraz Harmonizacji Procedur Celnych (Kioto, 18 maja 1973 r.) przez Specjalną Strefę Ekonomiczną (SSE) rozumie się część terytorium kraju, na którym towary traktowane są jak przedmioty, znajdujące się za granicami narodowego terytorium celnego i z tych względów nie podlegają zwyczajowej kontroli celnej oraz oczeniu¹. Innymi słowy, Specjalna Strefa Ekonomiczna (SSE) to część terytorium kraju z oddzielnym reżymem funkcjonowania. Reżym ten określa specjalne ustawodawstwo, które obejmuje następujące problemy: regulacje celne, opłaty celne, licencjonowanie, formalności wizowe, działalność bankową, uprawnienia własnościowe (w tym odnoszące się do praw własności do ziemi), otrzymywanie koncesji, zarządzanie strefą specjalną. Określoną specyfikę mogą także posiadać akty prawa pracy oraz spraw socjalnych.

SSE są to zatem obszary o uprzywilejowanych warunkach inwestowania i prowadzenia działalności ekonomicznej, na których gromadzi się podmioty gospodarcze (osoby prawne i fizyczne) różnych branż, podejmujące działalność gospodarczą na podstawie wydanego im zezwolenia. SSE wyposażone są we wspólną infrastrukturę, przy indywidualnym prowadzeniu działalności

Prof. KUL dr hab. KAZIMIERZ ALBIN KŁOSIŃSKI – kierownik Katedry Międzynarodowych Stosunków Gospodarczych w Instytucie Ekonomii i Zarządzania Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II; adres do korespondencji: Al. Raławickie 14, 20-950 Lublin.

¹ S.W. P r i h o d k o, N.P. W o ł o w i k, *Osobnye ekonomiceskije zony*, Moskwa: IEPP 2007, s. 6.

gospodarczej o charakterze produkcyjnym lub usługowym i daleko posuniętej kooperacji między nimi. Zadaniem SSE może być²:

- przyciąganie obcego kapitału,
- dostosowanie gospodarki krajowej do standardów światowych,
- aktywizacja gospodarcza regionu,
- tworzenie nowych miejsc pracy,
- umożliwienie dostępu do nowych technologii.

W całości różnorodności form Specjalnych Stref Ekonomicznych, działających na świecie, da się wyodrębnić cechy charakterystyczne, właściwe wszystkim, a mianowicie:

- lokalność terytorium, na którym tworzone są specjalne strefy ekonomiczne;
- działanie na danym terytorium szczególnego, bardziej ulgowego reżymu prawnego i finansowo-gospodarczego w porównaniu z warunkami legislacyjnymi oraz ekonomicznymi obowiązującymi w całej gospodarce narodowej. W szeregu przypadków, administracji SSE udostępnia się prawo podejmowania decyzji w zakresie szerokiego spektrum problemów gospodarczych. Równocześnie działalność podmiotów SSE opiera się na wszechstronnym rządowym wsparciu oraz państwowych gwarancjach;
- określona specjalizacja przedsiębiorczej oraz inwestycyjnej działalności w SSE.

Współcześnie działające SSE charakteryzują się przede wszystkim tym, że³:

- od firm działających w tych strefach oczekuje się głównie działalności eksportowej,
- kraje tworzące strefę czynią to w znacznej mierze w celu przyciągnięcia kapitału zagranicznego,
- strefy mają lepszą infrastrukturę niż wewnątrz kraju,
- koszty siły roboczej są niskie, a wydajność pracy wzrasta szybciej niż wielkość płac,
- występuje maksymalne uproszczenie wszelkich procedur formalno-prawnych i przepisów regulujących działalność gospodarczą,
- istnieje swoboda obrotu dewizowego i transferu zysków inwestorów.

² H. W o j c i e c h o w s k i, J. D u d z i ń s k i, *Międzynarodowe rynki zorganizowane*, Szczecin: Wydawnictwa Zachodniopomorskiej Szkoły Bussinessu 1997, s. 154.

³ Tamże.

Organizacyjno-funkcjonalna struktura SSE jest różnorodna. W literaturze wyróżnia się do 30 różnych kategorii specjalnych stref ekonomicznych, atoli da się je sprowadzić do pięciu podstawowych grup rodzajowych:

- handlowe: strefy wolnościowe⁴, strefy przechowywania – składy, strefy portowe, strefy handlowo-wytwórcze;
- przemysłowo-produkcyjne: importowe, eksportowo-wytwórcze, parki przemysłowe, parki naukowo-przemysłowe, eksportowo-importowe;
- techniczno-wdrożeniowe: technoparki, centra innowacyjne;
- usługowe: offshoringowe, usług bankowych i ubezpieczeniowych, usług turystycznych;
- kompleksowe: strefy swobodnej przedsiębiorczości, terytoria szczególnego reżymu, swobodne strefy ekonomiczne.

Specjalne strefy ekonomiczne spełniają różną funkcję w zależności od poziomu rozwoju społeczno-gospodarczego kraju. W krajach rozwijających się głównymi funkcjami, które spełniają SSE, są:

- osiągnięcie bardziej wysokiego poziomu uprzemysłowienia;
- włączenie lub wzrost roli krajów w handlu międzynarodowym.

W rozwiniętych krajach tworzenie SSE jest wykorzystywane w zasadzie w charakterze instrumentu polityki regionalnej, tzn. SSE tworzy się w tych regionach, w których konieczne jest podwyższenie poziomu ekonomicznego oraz odpowiedniego rozwoju społecznego. Cechą charakterystyczną rozwoju SSE w krajach przemysłowo rozwiniętych jest próba nadania poprzez nie impulsu rozwoju ekonomicznego poszczególnym terytorium. Ich główną siłą sprawczą wówczas są nie tyle bezpośrednie inwestycje zagraniczne, ile narodowy prywatny kapitał, państwowe dotacje oraz kredyty.

Specjalne strefy ekonomiczne mają swoją historię. Do starszych zalicza się niemieckie strefy wolnego handlu powstałe w wolnych miastach Hamburg oraz Brema jeszcze w XIX wieku. W końcu XIX wieku strefa wolnego han-

⁴ Mimo podobieństw, pomiędzy SSE i wolnym obszarem celnym (WOC) typu produkcyjnego, są jednak różnice:

- WOC zajmuje z reguły mniejszą powierzchnię niż SSE;
- WOC bywa z reguły ogrodzony w celu zabezpieczenia przed przemytem, a SSE nie;
- celem tworzenia WOC jest głównie rozwój handlu, ewentualnie handlu i produkcji, a SSE – głównie rozwój produkcji;
- na towary wprowadzane do WOC nie nakłada się opłat celnych, natomiast na towary wprowadzane do SSE są one nakładane, natomiast później stosuje się ulgi (np. podatkowe) dotyczące określonych produktów lub podmiotów. (Por. J. B r d u l a k, *Szanse rozwoju wolnych obszarów celnych w Polsce*, „Handel Zagraniczny” 1991, nr 5-6, s. 12).

dlu ukształtowała się w Danii na terytorium kopenhaskiego portu. Pierwsza połowa XX wieku przyniosła dwie strefy swobodnego handlu w Grecji:

– w 1925 r. założono strefę swobodnego handlu w Salonikach, której zarządzaniem zajmuje się specjalny organ autonomiczny, wchodzący w skład Ministerstwa Marynarki Handlowej;

– w 1932 r. powstała strefa swobodnego handlu w Pireusie, którą zarządza administracja portu.

Duże doświadczenia w zakresie SSE mają Stany Zjednoczone. Pierwsza strefa ekonomiczna powstała w Stanach Zjednoczonych w 1899 r. – Clearing Industrial District w Chicago. W 1934 r. uruchomiły program Stref Swobodnego Handlu. Program ten był przeznaczony dla małego i średniego biznesu, wydzielając terytoria, do których wwożono towary bądź z zagranicy, bądź z USA, traktując je (towary) jako zewnętrzne z punktu widzenia ceł oraz innych opłat⁵. Firmy działające w takich strefach są bądź amerykańskie, bądź zagraniczne. Do 1940 r. utworzono 33 specjalne strefy, które określano jako *industrial parcs*, *industrial estates* bądź *industrial districts*. Kolejny rozwój SSE w USA miał miejsce po II wojnie światowej – do 1959 r. utworzono już 452 strefy. Ich liczba nadal rosła, osiągając w 1965 r. 117 dużych *industrial districts* i 2400 mniejszych *industrial parcs*⁶.

Obecnie w USA specjalne strefy ekonomiczne znajdują się w ok. 200 miejscowościach (stan na 2004 r.), z których ponad 3/4 działa, a liczba funkcjonujących w nich firm wynosi ok. 2700. Rozmiary prowadzonej przez te firmy działalności szacuje się na 317 mld USD, ich eksport towarowy to 22 mld USD, a liczba stworzonych miejsc pracy jest rzędu 3347 tys. Celem, dla którego były tworzone owe SSE, jest powiększenie zdolności konkurencyjnych przemysłu Stanów Zjednoczonych na rynku światowym⁷.

Również w innych krajach rozwiniętych liczba SSE po II wojnie światowej szybko wzrastała. Wielka Brytania posiadała w 1959 r. 55 stref, Francja w 1969 r. – 230 stref, a Kanada w 1965 r. – 21.

Na powoływanie wydzielonych SSE w krajach rozwijających się duży wpływ miał przykład Stanów Zjednoczonych. Już w pierwszych latach po II wojnie światowej w Ameryce Łacińskiej zaczynają powstawać tzw. *free perimeter* – uprzywilejowane obszary o dużej powierzchni z jednym lub kilkoma portami. Tworzone są one z reguły (jak w Ameryce Łacińskiej)

⁵ Cła importowe są stosowane tylko wówczas, gdy towary są ze strefy wywożone do USA.

⁶ Wojciechowski, Dudziński, *Międzynarodowe rynki*, s. 155.

⁷ Prihodko, Wołowik, *Osobyje ekonomiczeskije zony*.

w słabo rozwiniętej części kraju. Wówczas przywileje są szczególnym wsparciem udzielonym przez władze centralne w celu stymulowania rozwoju ekonomicznego regionu. Przykładami są:

- w Meksyku – *perimetros libr es*, obejmujące cały półwysep Dolnej Kalifornii z kilkoma portami,
- w Brazylii – zona Franca de Manaus,
- w Kolumbii SSE została stworzona w 1964 r., a następnie w roku 1965, podobne powstały w Republice Dominikany oraz w Meksyku.

W latach pięćdziesiątych liczba oraz rola SSE w gospodarkach narodowych krajów Ameryki Łacińskiej rosła w szybkim tempie⁸. SSE utworzyły również Chile i Argentyna (na Ziemi Ognistej). W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych SSE zaczęły powstawać w innych krajach rozwijających się: w Singapurze, Malezji (1954 r.), Indiach (połowa lat pięćdziesiątych) – gdzie w 1997 r. było ich 17.

Udane doświadczenia wczesnego wdrożenia specjalnych stref ekonomicznych posiada Irlandia, której władze w 1947 r. podjęły decyzję o utworzeniu swobodnej bezcłowej strefy „Shennon” w celu stworzenia nowych miejsc pracy, a także zwiększenia pasażerskich oraz towarowych strumieni przepływających przez lotnisko Shennon. Na terytorium SSE ustanowiono bezcłowy reżym eksportowo-importowy, gwarantujący 10% stopę zysku, co powodowało⁹:

- znaczne zwiększenie potoków pasażerów i ładunków,
- powstanie nowych przedsiębiorstw przemysłowych,
- rozwój zachodniej Irlandii w całości.

Obecnie SSE „Shennon” jest wysoko rozwiniętym centrum przemysłowym, składającym się z wysoko technologicznych przedsiębiorstw, w którym działa więcej niż 110 firm zagranicznych, dostępnych jest więcej niż 6000 miejsc pracy, a roczny eksport wynosi więcej niż 1 mld USD. 24 km od Shennon,

⁸ Według danych z 2002 r. liczba stref związanych z wytwarzaniem produkcji eksportowej w 22 krajach Ameryki Łacińskiej wyniosła 258 [83 w Ameryce Centralnej, 98 na Karaibach oraz 77 w Ameryce Południowej]. P r i h o d k o, W o ł o w i k, *Osobnye ekonomiceskije zony*.

⁹ Od lat sześćdziesiątych występuje zjawisko przekształcania SSE i łączenia ich z wolnymi obszarami celnymi w tzw. strefy produkcji eksportowej (*free trade zones* – FTZ). Mają one na celu nie tylko ściąganie na dany obszar kapitału inwestycyjnego, ale przede wszystkim rozwój międzynarodowej kooperacji i pobudzanie rozwoju produkcji eksportowej. Do stref tych zaliczyć możemy:

- irlandzki Shannon Free Zone, przekształcony w latach sześćdziesiątych w strefę produkcji eksportowej,
- wolny port Penang w Malezji, w 1965 r. przekształcony w strefę produkcji eksportowej.

w mieście portowym Limerik, w połowie lat osiemdziesiątych rozpoczął funkcjonowanie park technologiczny, w którym uczestniczy ok. 80 firm zajętych wytwarzaniem produktów nauko chłonnych.

Jeden z wiodących krajów świata – Japonia – tworzy na swoim terytorium SSE w celu aktywizacji zagranicznych działań gospodarczych, a także z myślą rozwoju regionalnego¹⁰. W Japonii szczególną uwagę zwraca się na rozwój technoparków¹¹. Stworzone technoparki (Cukubu, Kiusiu) stały się zarysem Rządowego (opracowanego przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego i Przemysłu) Programu Technopolis stworzenia 20 miast nauki, w których (wraz z przyległymi terytoriami) w organicznej jedności funkcjonują wysoko technologiczne przedsiębiorstwa przemysłowe, instytuty naukowe, wyższe uczelnie, tzn. instytucje, w których istnieją przygotowane kadry naukowe oraz inżynierskie, a także budynki (w tym mieszkalne) z odpowiednią infrastrukturą wytwórczą oraz socjalną. W roku 2007 funkcjonowało już 19 Technopolis. Ponadto w Japonii działają 23 strefy swobodnego importu (stan na początek 2004 r.).

W Chińskiej Republice Ludowej – dynamicznej oraz otwierającej się gospodarce – w 1979 r. podjęto decyzję o utworzeniu czterech SSE, a w roku następnym utworzono ich pięć: Shezhen, Zhuhai oraz Shantou w prowincji Gwangdong, Xiamen w prowincji Fujuan oraz na wyspie Hainan. Ich celem było: 1) przyciągnięcie nowych technologii oraz opanowanie przez mieszkańców Państwa Środka nowych mechanizmów w zakresie zarządzania, koordynacji i organizacji pracy, będących elementami podnoszenia konkurencyjności gospodarki, 2) wdrożenie się w nowy, międzynarodowy klimat stosunków gospodarczo-biznesowych, w których Chiny miały ambicję aktywnie uczestniczyć. Przyciąganie zagranicznego kapitału miało nastąpić poprzez

¹⁰ W odróżnieniu od USA oraz innych krajów rozwiniętych Japonia stosuje planowanie rozwoju regionalnego w wymiarze narodowym. Planowanie państwowe włącza w ogólny plan rozwoju kraju ogromną ilość opracowanych przez ministerstwa oddzielnych planów rozwoju regionalnego, w ramach których w kraju kwitnącej wiśni tworzy się specjalne strefy ekonomiczne.

¹¹ Proces aktywnego zabiegania w latach 1950-1970 o zakup patentów oraz licencji miał swoje negatywne następstwa:

- nasilała się zależność japońskiej gospodarki od zagranicznych, szczególnie amerykańskich, technik oraz technologii,
- rozpoczął się proces ograniczania własnych badań podstawowych. W końcu lat sześćdziesiątych, równoległe z masowym importem zagranicznych technologii, podjęto zatem kierunek na aktywny rozwój własnych naukowych badań oraz opracowań.

zapewnienie niskich podatków dla przedsiębiorstw oraz dużą wolność gospodarczą w tychże strefach¹².

Dodatkowym bodźcem była gwarancja taniej siły roboczej oraz tanich surowców. Specjalne strefy ekonomiczne stały się swoistym laboratorium systemowym dla władz ChRL, w którym wypracowane rozwiązania instytucjonalno-prawne adaptowano dla innych regionów kraju¹³.

SSE rozwijają się intensywnie na terenie Wspólnoty Niepodległych Państw. Od 1990 r. SSE powstają w republikach Kazachstanu, Kirgistanu, Białorusi i Federacji Rosyjskiej. Mają one stymulować wymianę handlową z zagranicą oraz napływ obcego kapitału inwestycyjnego.

Również na Węgrzech w uchwalonej w lutym 1983 r. ustawie o przedsiębiorstwach mieszanych z udziałem kapitału zagranicznego stwierdzono, że kompetentne władze mogą uznać określoną sferę działalności takich przedsiębiorstw za strefę wolną od cła. Wówczas takie przedsiębiorstwo nie podlega obowiązującym przepisom celno-dewizowym, przepisom o handlu zagranicznym, ani też większości przepisów i zarządzeń regulujących ich dochody¹⁴.

Proces tworzenia SSE w Turcji rozpoczął się w 1987 r. na podstawie Ustawy o strefach swobodnego handlu z roku 1985¹⁵. Cechami charakterystycznymi SSE w Turcji są:

- SSE są enklawami wolnymi od podatków;
- przedsiębiorcy realizujący swą działalność w SSE, są uwolnieni od opłat oraz ceł;
- możliwe jest – w odróżnieniu od innych krajów – wytwarzanie na potrzeby wewnętrznego rynku tureckiego (z zachowaniem zwykłych wewnętrznych regulacji);
- w charakterze środka płatności może być wykorzystana dowolna waluta wymienna;

¹² A. B o l e s t a, *Chiny w okresie transformacji*, Warszawa: Wydawnictwo Akademickie DIALOG 2006, s. 52.

¹³ Obecnie (2007 r.) w Chińskiej Republice Ludowej działają: 4 specjalne strefy ekonomiczne, 14 otwartych miast przybrzeżnych, 14 stref swobodnego (bezcłowego) handlu, 13 otwartych miast przygranicznych, 53 strefy wysokich oraz nowych technologii, 38 stref wytwarzania produkcji zorientowanej na eksport, 2 strefy swobodnej gospodarki.

¹⁴ W o j c i e c h o w s k i, D u d z i ń s k i, *Międzynarodowe rynki*, s. 156.

¹⁵ Obecnie (2007 r.) w 21 działających SSE posadowiło się 3401 firm, w tym 652 zagraniczne. Obroty zagraniczne SSE stanowią 14% ogółu operacji Turcji z zagranicą.

- inwestorzy mogą transferować osobiste oraz korporacyjne zyski bez żadnych ograniczeń, narzutów, podatków oraz zezwoleń;
- obcokrajowcy, posiadający możliwość mieszkania w Turcji, mogą posiadać w SSE firmy ze 100% kapitałem zagranicznym;
- dozwolony jest najem do pracy specjalistów oraz menedżerów z zagranicy;
- istnieje zakaz blokady firmy z terminem na 10 lat od momentu rozpoczęcia jej działalności;
- poziom infrastruktury stworzonej w SSE odpowiada standardom międzynarodowym;
- opłata za dzierżawę ziemi jest stosunkowo umiarkowana;
- opłata siły roboczej, w porównaniu z innymi krajami analogicznego poziomu rozwoju, jest stosunkowo niska (10% wartości siły roboczej w krajach rozwiniętych);
- biurokratyczne formalności na etapie inwestowania kapitału oraz wytwarzania produkcji i świadczenia usług zostały sprowadzone do minimum;
- akty normatywno-prawne, odnoszące się do cen oraz jakości towarów i usług, a także do ich kontroli, stosowane w innych rejonach Turcji, nie odnoszą się do SSE.

W Polsce możliwość tworzenia specjalnych stref ekonomicznych wprowadziła Ustawa o specjalnych strefach ekonomicznych z 20 października 1994 r. Przy opracowywaniu tej ustawy wykorzystano doświadczenia islandzkiej firmy International Development Ireland Ltd., zarządzającej SSE w Shannon, na obszarze której działa WOC handlowy i produkcyjny¹⁶.

Według polskiej ustawy SSE to wyodrębniona i niezamieszкана część terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na której terenie może być prowadzona działalność gospodarcza zgodna z ustawą. SSE tworzona jest na określony okres, który może ulec przedłużeniu. O jej powołaniu decyduje Rada Ministrów, rozpatrująca odpowiednio uzasadniony wniosek złożony przez ministra przemysłu i handlu. Ustawodawca przewiduje, że niektóre polskie przedsiębiorstwa wyposażone w infrastrukturę techniczną oraz wyspecjalizowaną kadrę, dysponujące niewykorzystanym majątkiem mogą zostać przekształcone w SSE. Zarządzającym SSE może być wyłącznie spółka akcyjna lub spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z większościovym udziałem Skarbu Państwa.

¹⁶ W o j c i e c h o w s k i, D u d z i ń s k i, *Międzynarodowe rynki*, s. 156.

Pierwsza SSE w Polsce została ustanowiona rozporządzeniem Rady Ministrów z 5 września 1995 r. na okres 20 lat w Mielcu („Specjalna Strefa Ekonomiczna Euro-Park Mielec”). Strefa obejmuje obszar 575 ha, w tym lotnisko zajmujące 350 ha. Do zagospodarowania przez nowych inwestorów pozostaje częściowo zabudowany teren o powierzchni 150 ha, w tym 60 ha pod magazyny i biura o łącznej powierzchni 110 tys. m².

Podmioty prowadzące działalność gospodarczą w tej strefie korzystały z następujących preferencyjnych warunków ekonomicznych:

- całkowite zwolnienie od podatku dochodowego przez okres 10 lat,
- 50% zwolnienie od podatku dochodowego w pozostałym okresie trwania strefy,
- uznanie wydatków inwestycyjnych za koszty uzyskania przychodów w roku podatkowym, w którym zostały poniesione – dla podmiotów niekorzystających ze zwolnień podatkowych,
- możliwość stosowania podwyższonych stawek amortyzacyjnych środków trwałych,
- całkowite zwolnienie z podatku od nieruchomości (w tym z podatku gruntowego).

Inwestorzy mogą wchodzić do SSE Mielec przez:

- samodzielne ubieganie się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej na obszarze strefy,
- zawiązanie spółki kapitałowej z podmiotami już działającymi w strefie (np. ze spółkami należącymi do holdingu WSK PZL Mielec).

Zarządzającym strefą ustanowiono Agencję Rozwoju Przemysłu SA, która ma zainwestować w rozwój infrastruktury w latach 1996-1997 10 mln złotych. Liczy się na to, że w ciągu 10 lat w Mielcu na terenie strefy utworzone zostanie 7 tys. miejsc pracy, a w jej otoczeniu dalsze 3,5 tys. Do końca października 1996 r. na podjęcie działalności w mieleckiej strefie zezwolenie otrzymało 11 firm.

W 1996 r. rozporządzeniami Rady Ministrów, odpowiednio z 18 czerwca i 25 czerwca, ustanowiono także dwie dalsze strefy: katowicką (Katowicka Specjalna Strefa Ekonomiczna) i suwalską (Suwalska Specjalna Strefa Ekonomiczna). W strefie katowickiej, o powierzchni 827 ha, pierwszym zwycięzcą przetargu na grunty pod budowę fabryki została firma Opel, która zamierzała wybudować fabrykę samochodów, zatrudniającą ok. 23 tys. osób, za 300 mln USD. Natomiast w październiku 1996 r. zezwolenia na podjęcie działalności w strefie suwalskiej otrzymało sześć pierwszych firm.

Najwięcej SSE powstało w Polsce w roku 1997, a najmłodsza z nich – Strefa Krakowska¹⁷ – rozpoczęła działalność w roku 1998. SSE w Polsce zostały stworzone przede wszystkim w celu:

- przyspieszenia rozwoju gospodarczego polskich regionów;
- zagospodarowania majątku przemysłowego oraz infrastruktury;
- rozwoju i wykorzystania nowych rozwiązań technicznych i technologicznych w gospodarce narodowej;
- likwidacji bezrobocia;
- tworzenia nowych miejsc pracy.

Przedsiębiorca w specjalnej strefie ekonomicznej w Polsce:

- podlega ulgowemu traktowaniu podatkowemu (w zakresie podatków CIT, PIT oraz od nieruchomości),
- może rozpocząć działalność na specjalnie przygotowanym, uzbrojonym terenie,
- może otrzymać darmową pomoc przy załatwianiu formalności związanych z inwestycją.

Ten ogólny przegląd stanu rozwoju specjalnych stref ekonomicznych kończy informacją o egipskich SSE.

Podstawowe zasady funkcjonowania egipskich SSE zostały ujęte w Ustawie o arabskich oraz zagranicznych inwestycjach i wolnych strefach (rok 1974). Pierwsza strefa została stworzona w Port-Saidzie na początku roku 1976, a następnie do końca roku 1977 powstały jeszcze w Aleksandrii, Naser-City (Kair) oraz w Suezie. W połowie 1998 r. w 6 SSE (doszły jeszcze w Ismailii oraz w Dajmetcie) funkcjonowało 2170 przedsiębiorstw o kapitale 65,8 mld funtów egipskich.

¹⁷ Po Ustawie o specjalnych strefach ekonomicznych (20 października 1994 r.) Rada Ministrów utworzyła 17 SSE, z czego 15 rozpoczęło działalność, a obecnie działa 14: Kamiennogórska SSE, Katowicka SSE, Kostrzyńsko-Słubicka SSE, Krakowska SSE, Legnicka SSE, Łódzka SSE, Mielecka SSE, Pomorska SSE, Słupska SSE, Starachowicka SSE, Suwalska SSE, Tarnobrzaska SSE, Wałbrzyska SSE, Warmińsko-Mazurska SSE. Na koniec 2004 r. SSE obejmowały obszar 6,6 tys. ha, a do końca 2007 r. obszar ten powiększył się o 65%, czyli osiągnął powierzchnię prawie 11 tys. ha. Według ostatniej nowelizacji Ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych, łączny obszar wszystkich stref nie może przekroczyć 20 tys. ha.

SPECIAL ECONOMIC ZONES IN SELECTED COUNTRIES

S u m m a r y

The text presents one of the instruments of opening of national economies of several countries to the globalization processes.

Translated by Tadeusz Karłowicz

Słowa kluczowe: specjalne strefy ekonomiczne.

Key words: Special Economic Zones.